

David Machala

PROJEKT ORIGIN

NÁMĚSÍČNÍK

PŘEDMLUVA

Daleko, opravdu hodně daleko, kam by žádná lidská loď nikdy nedoletěla, se nacházela zvláštní mlhovina – NGC 604. Nebyla obyčejná. Zářila jemně zeleným světlem a její tvar připomínal obrovský trojúhelník rozprostřený v prostoru. Právě tam, v samotném srdci mlhoviny, sídlila hvězda Meroana. Kolem ní se začal rodit příběh. Jedna z planet byla jiná než ostatní – jmenovala se Origin. Měla i svůj měsíc. Byl hladký, temný a působil, že není dílem přírody. Byl to domov něčeho, čemu se říkalo Abyssus. Nikdo nevěděl, odkud přišli ani kým vlastně jsou. Nikdo netušil, co chtějí. Ale jedno bylo jisté – nebyly to lidské bytosti.

A tím... to všechno teprve začalo.

POZNÁMKA

Pro zajištění maximální srozumitelnosti a plynulosti čtení byly původní mimozemské a specifictější termíny nahrazeny jejich nejbližšími pozemskými ekvivalenty. Stejně jako celý text.

PLANETA ORIGIN: OBLAST LINEA

Uprostřed zlatavého pole nehybně ležela mladá dívka. Na sobě měla přiléhavý futuristický oblek a její dlouhé stříbrné vlasy se tiše vlnily ve větru. I když tam jen tak bezvládně ležela, vyzařovala z ní zvláštní síla a tajemství.

Najednou prudce otevřela oči. S hlasitým nadechnutím se posadila a zmateně těkala pohledem po okolí. Když se pokusila postavit, nohy se jí podlamovaly jako papír. V obilí po ní zůstal dokonalý otisk připomínající lůžko, ze kterého právě vstala.

V tu chvíli se nad ní začaly rozestupovat trpytivé mraky. Odhalily pohled, který jí vyrazil dech. Na obloze visel obrovský kovový měsíc. Nebyl to ten starý známý kámen, který každý vídával v učebnicích – tahle velká koule zářila jemným modrým světlem a na jejím povrchu se skvěly podivné zářící symboly.

„Kde to jsem?“ zašeptala do prázdna.

Zvedla ruce a prohlížela si vlastní prsty poprvé v životě. Pak opatrně uchopila pramen svých stříbrných vlasů a nechápavě na něj hleděla.

„A kdo vlastně jsem?“ dodala tak tiše, že byl slyšet jen vítr kolem.

Udělala první nejisté kroky. Celá její tvář zrcadlila strach i neochvějné odhodlání. Před ní se jako černá hradba rozprostíral hustý a temný les. Opustila pole a přešla travnatou pláň, která ji dělila od prvních stromů. Než do porostu vkročila, ještě jednou se ohlédla na ten kulatý kov, který očividně nepocházel z tohoto světa.

V tu ránu ticho prořízl děsivý zvuk. Nebylo to zvíře ani vítr. Bylo to kovové skřípění a těžké dunění, jako by se hluboko v lese probouzel nějaký mechanický netvor.

Dívka se zhluboka nadechla a našla v sobě poslední zbytky odvahy.

„Tak jdeme...“ povzbudila se šepem a zmizela mezi stromy.

Uvnitř lesa ji okamžitě obklopily šero a hustá mlha, která se jí lepila na obličej. Viděla sotva na pár kroků. Opatrně obcházela velkou černou kaluž, která připomínala temné, nehybné zrcadlo. Zvědavost byla silnější než strach, a tak se k ní sklonila. Chtěla konečně spatřit svou tvář a zjistit, kdo vlastně je. Opatrně se nahnula nad temnou hladinu, ale čekal ji šok. V černé vodě neviděla vůbec nic – žádný obličej, žádné stříbrné vlasy, dokonce ani svůj odlesk.

Zaraženě natáhla ruku a dotkla se hladiny. Voda nebyla tekutá jako v řece nebo v rybníce. Byla hustá a těžká, skoro jako rozpuštěný kov.

„Co to sakra je?“ vydechla úžasem i děsem.

Rychle vyskočila na nohy. Znepokojivé zvuky kolem ní začaly sílit a lesem se šířil mrazivý pocit nebezpečí. Jakmile se vzdálila od podivné kaluže, něco spatřila a zůstala stát jako opařená.

Skrz mlhu a tmu se prosekávaly ostré červené lasery. Tenké paprsky skenovaly každý kmen stromu a každý kámen v okolí. V dálce mezi stromy zahlédla starou rozbořenou chatrč z kamene a dřeva. Rozběhla se k ní tak rychle, jak jen jí síly stačily, ale po pár krocích zůstala stát jako přimrazená strachem. Červené lasery ji ze všech stran začaly neúprosně svírat. Bylo jich víc a víc a stahovaly se kolem ní jako neviditelná síť.

Ty zvuky se blížily, ale pořád neviděla, co na ni útočí. Ocitla se přímo uprostřed skenujících paprsků, které se po ní natahovaly jako ohnivé prsty.

Znovu rychle vyrazila vpřed k rozbořené chatrči. Doběhla ke starým dveřím a zoufale jimi cloumala, ale ty držely jako přibité. Červené paprsky už jí zatím nebezpečně tančily po zádech.

Napřáhla se a vši silou do dveří kopla. Dřevěné prkno, které je drželo zevnitř, s hlasitým křupnutím prasklo a ona vletěla do chaty. Bleskově dveře přibouchla a popadla ze země jiný kus dřeva, kterým vchod znovu zajistila. Venku se ještě ozval skřípot kovových kloubů, ale pak se začaly pozvolna vzdalovat. Dívka si opřela ruce o kolena a zhluboka, přerušovaně vydechla.

„Sakra, co to bylo?“ zamumlala si pro sebe do ticha.

Když se konečně narovnala, prohlédla si svůj provizorní úkryt. Všude byla jen špína, pár zlámaných prken a malé okno zatlučené dřívím. Opatrně nahlédla škvírou ven, ale viděla jen nehybný, temný les. Všechno utichlo. Vyčerpaná se otočila a v rohu místnosti našla něco, co kdysi možná bývalo gaučem. Lehla si na něj do klubíčka, objala si nohy rukama a zavřela oči.

„Tady to snad půjde...“ zašeptala a víčka jí pod tíhou únavy okamžitě klesla. Během chvilky tvrdě usnula.

Uplynulo několik hodin. Klidně oddychovala, když vtom sebou prudce trhla. Probudil ji podivný zvuk. Nejdříve to znělo jen jako slabé šustění listů, které se ale rychle změnilo v těžké, kovové kroky. Někdo – nebo něco – obcházel chatrč. Zvenčí bylo slyšet, jak pod ohromnou vahou praskají suché větve a jak kov naráží na kamenný povrch. Vytřeštila oči do tmy a hrud' se jí strachem sevřela.

Najednou ty těžké šlápoty ustaly. Ticho, které následovalo, bylo snad ještě děsivější než ten hluk předtím. Opatrně vstala z gauče. V ten okamžik se ozvalo několik

prudkých ran na dveře. Někdo se vši silou snažil dostat dovnitř! Paralyzovaná hrůzou jen čekala, co se stane. Vteřiny se vlekly jako nekonečné hodiny. Potom bušení náhle přestalo, tak si okamžitě dřepa do rohu a čekala, co se bude dít.

Škvírou v okně zahlédla jen letmý stín postavy, který vzápětí zmizel v mlze jako přízrak. Na malou chvíli se jí ulevilo, ale v obličeji měla stále vepsané zoufalství.

„Bože...“ vydechla potichu do tmy.

Další den opatrně vyšla ven z chatrče. Její pohled okamžitě sklouzl k zemi. Dům obklopovalo jen rozmouchené bláto, ve kterém byly jasně vidět stopy. Našla tam své vlastní otisky, ale vedle nich i jiné – mnohem hlubší a nelidské. Možná něčeho, co není ani živé!

„Co je to za stopy?“ zeptala se sama sebe a shýbla se k nim.

Rozhlédla se kolem domu a zjistila, že tyhle otisky jsou naprosto všude.

„Super,“ zamumlala ironicky. „Teď se mi bude spát mnohem líp.“

Pokračovala dál v cestě lesem, dokud se mezi stromy nezatřpytila hladina široké řeky. Náhle se jí na tváři objevil první náznak štěstí a obrovského očekávání.

Došla až k samotnému břehu. Zvědavost byla silnější než strach, a tak opatrně vkročila do vody. Chladivá řeka jí sahala až po kolena. Sklonila hlavu a konečně to uviděla – v čisté hladině se odrážela její vlastní tvář. Poprvé v životě viděla, jak vypadá. Ohromeně si konečky prstů přejela po tváři.

„To jsem já... opravdu já...“ vydechla fascinovaně.

V tu chvíli ale zvedla hlavu a srdce se jí zastavilo. Na